

Перевод и подбор – Андреева Наталья

Источник: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/28575599>

ОПРЕДЕЛЕНИЕ
Высшего специализированного суда Украины по рассмотрению гражданских и
уголовных дел от 26.12.2012
ИЗВЛЕЧЕНИЕ
(перевод с украинского языка)

Ключевые слова: признание и исполнение решений иностранных судов, принцип взаимности, брачные отношения.

Ст. 82 Закона Украины «О международном частном праве» предусматривает, что признание и исполнение решений иностранных судов осуществляется в порядке, установленном законом Украины.

Согласно ст. 399 Гражданского процессуального кодекса Украины решение иностранного суда, которое не подлежит принудительному исполнению, признается на территории Украины, если его признание предусмотрено международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, или принципом взаимности.

Судами установлено, что между Украиной и ФРГ международные договоры о правовой помощи в гражданских и семейных делах не заключались.

Отказывая в удовлетворении ходатайства о признании в Украине решения Окружного семейного суда г. Изерлон (ФРГ) о расторжении брака, суд первой инстанции исходил из того, что между Украиной и ФРГ международные договоры не заключались. Кроме того, поскольку брак был зарегистрирован на территории Украины, то он не может быть расторгнут решением иностранного суда.

Отменяя решение местного суда и закрывая производство по делу, апелляционный суд обоснованно исходил из того, что согласно п. 4 Постановления Пленума Верховного Суда Украины от 24.12.1999 № 12 «О практике рассмотрения судами ходатайств о признании и исполнении решений иностранных судов и арбитражей и об отмене решений, постановленных в порядке международного коммерческого арбитража на территории Украины» в случае если государство, об исполнении решения или арбитража которого поступило ходатайство, не является участником договора, суды Украины не рассматривают это ходатайство и отказывают в его принятии, а если дело было заведено, – закрывают производство по делу.

У х в а л а

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

26 грудня 2012 року **м. Київ Колегія суддів судової палати у цивільних справах**

Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у складі:

головуючого **Сімоненко В.М.,**

суддів: **Амеліна В.І.,** **Дербенцевої Т.П.,**

Карпенко С.О., **Олійник А.С.,**

розглянувши в судовому засіданні справу за позовом ОСОБА_3 про визнання в Україні рішення окружного сімейного суду м. Ізерлон (Федеративна Республіка Німеччина) від 23 травня 2005 року про розірвання шлюбу, за касаційною скаргою ОСОБА_3 на ухвалу апеляційного суду Хмельницької області від 11 квітня 2012 року,

в с т а н о в и л а :

У лютому 2012 року ОСОБА_3 звернувся до суду з вищезазначеною заявою, обґрунтовуючи свої вимоги тим, що 23 травня 2005 року окружним сімейним судом м. Ізерлон Німецької Федерації розірвано шлюб між ним та ОСОБА_4, який було зареєстровано 16 лютого 1990 року у Хмельницькому міському відділі актів цивільного стану, а тому просив постановити ухвалу про визнання в Україні вказаного рішення іноземного суду.

Ухвалою Хмельницького міськрайонного суду від 06 березня 2012 року у задоволенні заяви відмовлено.

Ухвалою апеляційного суду Хмельницької області від 11 квітня 2012 року ухвалу суду першої інстанції скасовано та провадження у справі закрито.

У касаційній скарзі ОСОБА_3 просить скасувати ухвалу суду апеляційної інстанції та постановити нову ухвалу про задоволення заяви, обґрунтовуючи свою вимогу порушенням апеляційним судом норм процесуального права та неправильним застосуванням норм матеріального права.

Вивчивши матеріали цивільної справи, перевіrivши доводи касаційної скарги, колегія суддів дійшла висновку, що касаційна скарга підлягає відхиленню з таких підстав.

Відповідно до ч.2 ст. 324 ЦПК України підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Згідно зі ст. 81 Закону України «Про міжнародне приватне право» в Україні можуть бути визнані та виконані рішення іноземних судів у справах, що виникають в цивільних, трудових, сімейних та господарських правовідносинах, вироки іноземних судів у кримінальних справах у частині, що стосується відшкодування шкоди та заподіяних збитків, а також рішення іноземних арбітражів та інших органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних та господарських справ, що набрали законної сили.

Стаття 82 цього Закону передбачає, що визнання і виконання рішень іноземних судів здійснюється у порядку, встановленому законом України.

Відповідно до ст. 399 ЦПК України рішення іноземного суду визнається на території України, якщо його визнання передбачено міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Судами встановлено, що між Україною та Федеративною Республікою Німеччина міжнародні договори про правову допомогу і правові відносини у цивільних і сімейних справах не укладались.

Відмовляючи у задоволенні клопотання ОСОБА_3 про визнання в Україні рішення Окружного сімейного суду м. Ізерлон (Федеративна Республіка Німеччина) від 23.05.2005 року про розірвання шлюбу, суд першої інстанції виходив з того, що між Україною та Федеративною Республікою Німеччина міжнародні договори про правову допомогу і правові відносини у цивільних і сімейних справах не укладались. Крім того, оскільки

шлюб був зареєстрований на території України - відділом державної реєстрації актів цивільного стану у м. Хмельницькому 16.02.1990 року, то він не може бути скасований рішенням іноземного суду.

Скасовуючи рішення місцевого суду та закриваючи провадження у справі, апеляційний суд обґрунтовано виходив з того, що відповідно до п. 4 постанови Пленуму Верховного Суду України від 24.12.1999 року №12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України» в разі коли держава, про виконання рішення чи арбітражу якої надійшло клопотання, не є учасницею договору, суди України не розглядають цього клопотання і відмовляють у його прийнятті, а якщо справу було заведено, - закривають провадження у справі.

Відповідно до ч.1 ст. 337 ЦПК України суд касаційної інстанції відхиляє касаційну скаргу, якщо визнає, що рішення ухвалено з додержанням норм матеріального і процесуального права.

Встановлено й це вбачається з матеріалів справи, що оскаржуване судове рішення ухвалено з додержанням норм матеріального та процесуального права.

Докази та обставини, на які посилається заявник в касаційній скарзі були предметом дослідження судами першої та апеляційної інстанцій та додаткового правового аналізу не потребують, оскільки при їх дослідженні та встановленні судами були дотримані норми матеріального і процесуального права.

З огляду на викладене, підстави для скасування ухвали апеляційного суду відсутні.

Керуючись ст. ст. 336, 342, 345 ЦПК України, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ

у х в а л и л а :

Касаційну скаргу ОСОБА_3 відхилити.

Ухвалу апеляційного суду Хмельницької області від року залишити без змін.

11 квітня 2012

Ухвала оскарженню не підлягає.

Головуючий В.М. Сімоненко Судді: В.І. Амелін Т.П. Дербанцева С.О. Карпенко А.С. Олійник

Источник: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/24387756>.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ
Высшего хозяйственного суда Украины от 28.05.2012
ИЗВЛЕЧЕНИЕ
(перевод с украинского языка)

Ключевые слова: установление содержания норм иностранного права, договорные отношения, автономия воли.

Согласно ч. 1 ст. 8 Закона Украины «О международном частном праве» при применении права иностранного государства суд или другой орган устанавливает содержание его норм согласно их официальному толкованию, практике применения и доктрине в соответствующем иностранном государстве.

Суды не определили, исходя из каких правовых оснований, они пришли к выводу о возможности самостоятельного толкования ими норм права Чешской Республики, которые подлежали применению, и является ли достаточным такое толкование.

Наличие в материалах дела официального текста норм материального права Чешской Республики, удостоверенного апостилом, по мнению коллегии, не является бесспорным способом толкования норм права иностранного государства.

ВИЩИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"28" травня 2012 р.
13/162

Справа № 18/372-

Вищий господарський суд України у складі колегії суддів:

Головуючого судді

Прокопанич Г.К.

суддів

Євсікова О.О.

Попікової О.В.

за участю представників:

Позивача: не з'явився;

Відповідача: ОСОБА_2 дов. від 22.04.2011 року.

розглянувши касаційну скаргу товариства з обмеженою відповідальністю "Укос" на рішення господарського суду міста Києва від 06.10.2011 року та на постанову Київського апеляційного господарського суду від 21.12.2011 року

у справі № 18/372-13/162 господарського суду міста Києва

за позовом товариства з обмеженою відповідальністю "ЄРГ"

до товариства з обмеженою відповідальністю "Укос"

про стягнення 137 724,26 євро

В С Т А Н О В И В:

У жовтні 2010 року товариство з обмеженою відповідальністю "ЄРГ" звернулося до господарського суду міста Києва з позовом до товариства з обмеженою відповідальністю "Укос", просило стягнути 137 724,26 євро боргу за порушення умов зовнішньоекономічного контракту № 9001 від 28.01.2009 року.

Рішенням господарського суду міста Києва від 14.12.2010 року (а.с. 169-173, т. 2), залишеним без змін постановою Київського апеляційного господарського суду від 17.02.2011 року (а.с. 41-45, т. 3), позов задоволено.

Постановою Вищого господарського суду України від 27.04.2011 року судові рішення скасовано, справу передано на новий розгляд до суду першої інстанції (а.с. 72-77, т. 3).

Постанова суду касаційної інстанції мотивована тим, що судами попередніх інстанцій не дотримано вимог ст. 8 Закону України від 23.06.2005 року № 2709-IV "Про міжнародне приватне право" щодо застосування права іноземної держави, ст. 34 Господарського процесуального кодексу України щодо належності та допустимості доказів.

Рішенням господарського суду міста Києва від 06.10.2011 року у справі № 18/372-13/162 (суддя Курдельчук І.Д.) (а.с. 83-90, т. 4), залишеним без змін постановою Київського апеляційного господарського суду від 21.12.2011 року (головуючий Смірнова Л.Г., судді Тищенко О.В., Чорна Л.В.), позов задоволено. Стягнуто з товариства з обмеженою відповідальністю "Укос" 110 695,00 євро основного боргу, 47 891,17 євро пені, 1 585,86 євро витрат по сплаті державного мита, 236 грн. витрат на інформаційно-технічне забезпечення судового процесу (а.с. 135-141, т. 4).

Не погодившись з постановленими судовими актами, товариство з обмеженою відповідальністю "Укос" звернулося з касаційною скаргою, просило скасувати рішення господарського суду міста Києва від 06.10.2011 року та постанову Київського апеляційного господарського суду від 21.12.2011 року, справу направити на новий розгляд до суду першої інстанції.

Касаційна скарга мотивована посиленням на порушення судами попередніх інстанцій норм процесуального та матеріального права, а саме, на помилкове самостійне тлумачення норм права іноземної держави, безпідставне відхилення клопотання товариства з обмеженою відповідальністю "Укос" про призначення правової експертизи, недотримання вимог ст. ст. 34, 43 Господарського процесуального кодексу України.

Ухвалою Вищого господарського суду України від 17.05.2012 року касаційну скаргу товариства з обмеженою відповідальністю "Укос" прийнято до провадження колегією суддів у складі головуючого Прокопанич Г.К., суддів Алеєвої І.В., Євсікова О.О.

Розпорядженням секретаря першої судової палати Вищого господарського суду України від 25.05.2012 року № 03.07-05/368 сформовано колегію суддів у складі: головуючий Прокопанич Г.К., судді Євсіков О.О., Попікова О.В.

У судові засідання 28.05.2012 року представник позивача не з'явився, причин неявки суду не повідомив.

Стаття 22 Господарського процесуального кодексу України зобов'язує сторони добросовісно користуватись належними їм процесуальними правами. Оскільки явка в судові засідання представників сторін - це право, а не обов'язок, справа може розглядатись без їх участі, якщо нез'явлення цих представників не перешкоджає вирішенню спору.

Статтею 77 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що господарський суд відкладає в межах строків, встановлених статтею 69 цього Кодексу розгляд справи, коли за якихось обставин спір не може бути вирішено в даному засіданні.

Відкладення розгляду справи є правом та прерогативою суду, основною умовою для якого є не відсутність у судовому засіданні представників сторін, а неможливість вирішення спору у відповідному судовому засіданні.

З врахуванням вищенаведеного судова колегія визнала за можливе розглянути справу у відсутність представника позивача.

Вивчивши матеріали справи, обговоривши доводи касаційної скарги, вислухавши представника відповідача, перевіrivши правильність застосування судами попередніх інстанцій норм матеріального і процесуального права при прийнятті вищенаведених судових актів, судова колегія вважає, що касаційна скарга підлягає задоволенню з огляду на наступне.

Предметом спору є встановлення наявності чи відсутності порушень відповідачем умов укладеного між сторонами контракту та підстав для стягнення вартості товару, факт отримання якого товариством з обмеженою відповідальністю "Укос" заперечується, та застосування санкцій, передбачених умовами контракту.

Судам попередніх інстанцій встановлено, що 28.01.2009 року між сторонами укладений контракт № 9001, за умовами якого позивач зобов'язався поставити, а відповідач прийняти та оплатити товар.

Відповідно до п. 3.2. контракту розрахунок здійснюється шляхом банківського переводу за реквізитами позивача, зазначеними у контракті, протягом 30 календарних днів від дати оформлення товарно-транспортної накладної, але не пізніше 45 календарних днів від дати повідомлення про готовність обладнання.

Згідно з п. 4.6. контракту, продавець зобов'язаний протягом 24-х годин з моменту проходження обладнанням митного оформлення надати покупцю по факсу документи проведення попереднього митного декларування на кордоні: - рахунок-фактуру (інвойс); - експортну декларацію; - товарно-транспортну накладну (CMR).

Позивач зазначав, що на виконання умов контракту він поставив відповідачеві товар на загальну суму 203 060,00 євро.

В якості належних доказів у справі з посиланням на ст. ст. 33, 34 Господарського процесуального кодексу України позивач надав, з чим погодились місцевий та апеляційний господарські суди, копії товарно-транспортних накладних (CMR): -№ 3938558 від 24.02.2009 року на суму 6 230,00 євро; -№ 006761 від 28.04.2009 року на суму 48 480,00 євро; -№ 055360 від 27.05.2009 року на суму 13 503,00 євро; -№ 399178 від 02.08.2009 року на суму 24 152,00 євро; -№ 399197 від 06.08.2009 року на суму 29 275,00 євро; -№ 399198 від 03.09.2009 року на суму 7 771,00 євро; -№ 399168 від 17.09.2009 року на суму 11 091,00 євро; -№ 010370 від 07.10.2009 року на суму 17 568,00 євро; -№ 399151 від 08.02.2010 року на суму 22 879,00 євро; -№ 399145 від 23.03.2010 року на суму 22 111,00 євро.

З огляду на вищенаведене суди дійшли висновку про наявність підстав для стягнення з відповідача заборгованості в сумі 110 695,00 євро та 47 891,17 євро пені.

Відповідно до ст. 11112 Господарського процесуального кодексу України вказівки, що містяться у постанові касаційної інстанції, є обов'язковими для суду першої інстанції під час нового розгляду справи.

Як було зазначено вище, скасовуючи раніше прийняті у справі судові акти, суд касаційної інстанції звернув увагу на необхідність дотримання судами норм спеціального законодавства, яке підлягає застосуванню до спірних правовідносин та дотримання принципу процесуальної рівності сторін.

Відповідно до ст. 43 Господарського процесуального кодексу України господарський суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому процесі всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом.

Суди встановили, що відповідач не погоджується з тлумаченням позивачем норм права Чеської Республіки, застосування яких передбачено умовами контракту № 9001 від 28.01.2009 року.

Стаття 124 Господарського процесуального кодексу України визначає компетенцію господарських судів у справах за участю іноземних підприємств і організацій, в якій, зокрема, вказано, що підсудність справ за участю іноземних суб'єктів господарювання визначається цим Кодексом, законом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Відповідно до статті 75 Закону України "Про міжнародне приватне право" підсудність судам України справ з іноземним елементом визначається на момент відкриття провадження у справі, незважаючи на те, що в ході провадження у справі підстави для такої підсудності відпали або змінилися, крім випадків, передбачених у статті 76 цього Закону.

Стаття 76 Закону України "Про міжнародне приватне право" передбачає, що суди можуть приймати до свого провадження і розглядати будь-які справи з іноземним елементом у таких випадках якщо на території України відповідач у справі має місце проживання або місцезнаходження, або рухоме чи нерухоме майно, на яке можна накласти стягнення, або знаходиться філія або представництво іноземної юридичної особи -відповідача.

Згідно зі статтею 1 ГПК України, іноземні юридичні особи мають право звертатися до господарського суду згідно зі встановленою підвідомчістю господарських справ за захистом своїх порушених або оспорюваних прав і охоронюваних законом інтересів.

Відповідно до статті 124 ГПК України, підсудність справ за участю іноземних суб'єктів господарювання визначається ГПК України.

Суди встановили, що позивач є юридичною особою за законодавством Чеської Республіки та зареєстрований в Реєстрі комерційних фірм Муніципального суду в Празі, що підтверджується випискою з торгового реєстру Міського суду в м. Прага від 21.09.2010 р., а тому має право на звернення до господарського суду за захистом своїх порушених або оспорюваних прав і охоронюваних законом інтересів відповідно до статті 1 ГПК України.

Статтею 15 ГПК України визначено, що справи у спорах, що виникають при виконанні господарських договорів, розглядаються господарським судом за місцезнаходженням відповідача.

Відповідно до статті 6 Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність" суб'єкти, які є сторонами зовнішньоекономічного договору (контракту), мають бути здатними до укладання договору (контракту) відповідно до цього та інших законів України та/або закону місця укладання договору (контракту). Зовнішньоекономічний договір (контракт) складається відповідно до цього та інших законів України з урахуванням міжнародних договорів України. Суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності при складанні тексту зовнішньоекономічного договору (контракту) мають право використовувати відомі міжнародні звичаї, рекомендації міжнародних органів та організацій, якщо це не заборонено прямо та у виключній формі цим та іншими законами

України. Зовнішньоекономічний договір (контракт) укладається суб'єктом зовнішньоекономічної діяльності або його представником у простій письмовій формі, якщо інше не передбачено міжнародним договором України чи законом. Повноваження представника на укладення зовнішньоекономічного договору (контракту) може впливати з доручення, статутних документів, договорів та інших підстав, які не суперечать цьому Закону. Дії, які здійснюються від імені іноземного суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності суб'єктом зовнішньоекономічної діяльності України, уповноваженим на це належним чином, вважаються діями цього іноземного суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності. Для підписання зовнішньоекономічного договору (контракту) суб'єкту зовнішньоекономічної діяльності не потрібен дозвіл будь-якого органу державної влади, управління або вищестоящої організації, за винятком випадків, передбачених законами України. Суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності мають право укладати будь-які види зовнішньоекономічних договорів (контрактів), крім тих, які прямо та у виключній формі заборонені законами України.

Частиною 1 статті 7 Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж" передбачено, що арбітражна угода - це угода сторін про передачу до арбітражу всіх або певних спорів, які виникли або можуть виникнути між ними в зв'язку з будь-якими конкретними правовідносинами, незалежно від того, чи мають вони договірний характер, чи ні. Арбітражна угода може бути укладена у вигляді арбітражного застереження в контракті або у вигляді окремої угоди.

Контракт, укладений між сторонами, не містить арбітражного застереження. Окрема арбітражна угода щодо передачі спорів, які виникають з контракту, на вирішення арбітражу між сторонами не укладалась.

Таким чином, оскільки відповідач є юридичною особою за законодавством України та знаходиться за адресою: м. Київ, пр-т Повітрофлотський, 92-Б, спір підсудний господарським судам України та повинен розглядатися та вирішуватися у господарському суді міста Києва.

28.05.2001 року між Україною та Чеською Республікою підписаний двосторонній міжнародний договір про правову допомогу в цивільних справах, який ратифікований Верховною Радою України 10.01.2002 року.

Відповідно до статті 18 зазначеного вище міжнародного договору документи, складені або засвідчені компетентним органом однієї договірної сторони та підтверджені підписом уповноваженої особи й офіційною печаткою, є дійсними на території другої договірної сторони без подальшого засвідчення.

Згідно зі статтею 5 Закону України "Про міжнародне приватне право" у випадках, передбачених законом, учасники (учасник) правовідносин можуть самостійно здійснювати вибір права, що підлягає застосуванню до змісту правових відносин.

Статтею 43 Закону України "Про міжнародне приватне право" передбачено, що сторони договору, згідно зі статтями 5, 10 цього Закону, можуть обрати право, що застосовується до договору, крім випадків, коли вибір права прямо заборонено законами України.

Пунктом 13.4. контракту визначено, що правом, яке застосовується до контракту, є право Чеської Республіки.

Враховуючи вищезазначене, до правовідносин, що виникають з контракту, застосовується законодавство Чеської Республіки.

Згідно із статтею 4 Господарського процесуального кодексу України господарський суд у випадках, передбачених законом або міжнародним договором, застосовує норми права інших держав. При цьому відповідно до статті 5 Закону України "Про міжнародне приватне право" учасники (учасник) правовідносин можуть самостійно здійснювати вибір права, що підлягає застосуванню до змісту правових відносин. Отже, у випадку обрання сторонами контракту права, що підлягає застосуванню до змісту правовідносин,

господарський суд на підставі статті 4 Господарського процесуального кодексу України застосовує це право при вирішенні спору.

Відповідно до частини 1 статті 8 Закону України "Про міжнародне приватне право" при застосуванні права іноземної держави суд чи інший орган встановлює зміст його норм згідно з їх офіційним тлумаченням, практикою застосування і доктриною у відповідній іноземній державі.

Частиною 3 статті 8 Закону України "Про міжнародне приватне право" особи, які беруть участь у справі, мають право подавати документи, що підтверджують зміст норм права іноземної держави, на які вони посилаються в обґрунтуванні своїх вимог або заперечень, іншим чином сприяти суду чи іншому органу у встановленні змісту цих норм.

Оскільки пунктом 12.2 контракту передбачено застосування матеріального права Чеської Республіки, воно підлягає застосуванню у вирішенні господарським судом цього спору на підставі статті 4 Господарського процесуального кодексу України. При цьому, стаття 9 Закону України "Про міжнародне приватне право" встановлює, що відсилання до права іноземної держави має розглядатися як відсилання до норм матеріального права, яке регулює відповідні правовідносини, виключаючи застосування його колізійних норм, якщо інше не встановлено законом.

Крім того, відповідно до статті 6 Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність" (в редакції на момент укладення Контракту) права та обов'язки сторін зовнішньоекономічних договорів (контрактів) визначаються правом країни, обраної сторонами при укладенні договору (контракту) або в результаті подальшого погодження.

Таким чином, сторони, шляхом укладення Контракту, здійснили вибір права, що має застосовуватись при визначенні змісту їх прав і обов'язків, відповідно до статті 6 Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність" (в редакції на момент укладення Контракту).

Обрання сторонами Контракту матеріального права Чеської Республіки для застосування до спірних правовідносин є правомірним, і згідно із статтею 5 Закону України "Про міжнародне приватне право" таке обрання є тим самим випадком, у якому господарський суд має здійснювати застосування норм права інших держав, як це передбачено статтею 4 Господарського процесуального кодексу України.

У ст. 22 Господарського процесуального кодексу України закріплено конституційний принцип рівності сторін, який, на думку колегії, був порушений судами попередніх інстанцій під час розгляду справи.

Місцевий господарський суд, приймаючи рішення, зазначив, що господарський суд міста Києва, одержавши офіційний витяг з Комерційного кодексу Чеської Республіки, має можливість встановити зміст іноземного права (а.с. 88, т. 4).

Разом з тим, ст. 22 Господарського процесуального кодексу України надає сторонам право на заявлення клопотань, розгляд яких, на думку сторін, сприятиме правильному встановленню обставин справи та, відповідно, вирішенню спору.

Як було зазначено вище, відповідно до умов контракту № 9001 від 28.01.2009 року сторони узгодили застосовувати до цього контракту законодавство Чеської Республіки.

Підставою для відмови у задоволенні клопотання відповідача про залучення експерта для з'ясування та тлумачення норм права іноземної держави суд визнав ненадання інформації про прізвища конкретних експертів.

Разом з тим, судами попередніх інстанцій не наведено норми права, які б зобов'язували сторін у спірних правовідносинах вчиняти зазначені дії.

Крім того, суди не зазначили, з яких правових підстав вони дійшли висновку про можливість самостійного тлумачення ними норм права Чеської Республіки, які підлягали застосуванню при вирішенні спору, чи достатнім є таке тлумачення та чи узгоджується воно з приписами ст. 43 Господарського процесуального кодексу України.

Наявність у матеріалах справи офіційного тексту норм матеріального права Чеської Республіки, посвідченого апостилом, на думку колегії, не є безспірним способом тлумачення норм права іноземної держави.

Враховуючи, що у жодному законі прямо не вказується, що юридичні знання можуть бути спеціальними, судам слід прийняти до уваги практику Конституційного Суду України, який під час розгляду справ залучає до участі у них певних спеціалістів, на вирішення яких ставляться питання, які стосуються трактування і застосування окремих норм матеріального і процесуального права.

Крім того, таким, що не відповідає вимогам ст. 34 Господарського процесуального кодексу України, є висновок місцевого господарського суду, з яким погодився і суд апеляційної інстанції, про прийняття в якості належного доказу на підтвердження здійснення перевезення вантажів через митний кордон України письмових пояснень ОСОБА_3 (а.с. 88, т. 4).

Вимогами ст. 1117 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що переглядаючи у касаційному порядку судові рішення, касаційна інстанція на підставі встановлених фактичних обставин справи перевіряє застосування судом першої чи апеляційної інстанції норм матеріального і процесуального права.

Касаційна інстанція не має права встановлювати або вважати доведеними обставини, що не були встановлені у рішенні або постанові господарського суду чи відхилені ним, вирішувати питання про достовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими, збирати нові докази або додатково перевіряти докази.

У касаційній інстанції не приймаються і не розглядаються вимоги, що не були предметом розгляду в суді першої інстанції.

З врахуванням вищенаведеного касаційна інстанція позбавлена можливості перевірити надані сторонами в якості доказів та заперечень матеріали та дати їм відповідну оцінку. Отже, за таких обставин прийняті у справі судові акти підлягають скасуванню з передачею справи на новий розгляд до господарського суду міста Києва.

При новому розгляді справи суду необхідно врахувати викладене, всебічно і повно перевірити доводи, на яких ґрунтуються вимоги та заперечення сторін, і в залежності від установлених обставин вирішити спір у відповідності з нормами матеріального і процесуального права, що підлягають застосуванню до наявних правовідносин.

Керуючись ст.ст. 1117, 1119 -11112 Господарського процесуального кодексу України, Вищий господарський суд України,

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу товариства з обмеженою відповідальністю "Укос" задовольнити.

Рішення господарського суду міста Києва від 06.10.2011 року та постанову Київського апеляційного господарського суду від 21.12.2011 року у справі № 18/372-13/162 скасувати.

Справу передати на новий розгляд до господарського суду міста Києва у іншому складі суду.

Головуючий суддя

Г.К. Прокопанич

Судді:

О.О. Євсіков

О.В. Попікова

ОПРЕДЕЛЕНИЕ
Апелляционного суда города Киева от 31.10.2013
ИЗВЛЕЧЕНИЕ
(перевод с украинского языка)

Ключевые слова: установление содержания иностранного права, имущественные отношения супругов, признание договора недействительным.

Согласно разъяснениям, которые изложены в информационном письме Высшего специализированного суда Украины по рассмотрению гражданских и уголовных дел № 24-754/0/4-13 от 16.05.2013 «О практике рассмотрения судами гражданских дел с иностранным элементом» поскольку суд обязан применять нормы иностранного права, установление им иностранного права осуществляется *ex officio*, суд использует следующие способы получения информации об иностранном праве:

- 1) собственно выяснение содержания иностранного права судьей, в производстве которого находится дело;
- 2) использование экспертных заключений;
- 3) дипломатический порядок получения такой информации;
- 4) официальный запрос через Министерство юстиции;
- 5) получение справок через систему правовой помощи;
- 6) обмен правовой информацией;
- 7) непосредственные контакты с судами разных государств и другими компетентными органами;
- 8) установление права сторонами и т. д.

Таким образом, обращение суда к Министерству юстиции Украины и другим компетентным органам или учреждениям в Украине или за границей, согласно ч. 2 ст. 8 Закона Украины «О международном частном праве» является одним из способов установления содержания норм права иностранного государства в случае его применения и не является обязательным при решении споров с иностранным элементом.

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД МІСТА КИЄВА

Справа №22-ц/796/14100/2013

Головуючий у 1-й інстанції: Пилаєва

М.К.

Доповідач: Невідома

Т.О.

УХВАЛА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

31 жовтня 2013 року колегія суддів судової палати у цивільних справах Апеляційного суду міста Києва в складі:

головуючого: Невідомої Т.О.

суддів: Усика Г.І., Пікуль А.А.

при секретарі: Телятник І.М.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в місті Києві справу за апеляційною скаргою ОСОБА_1 в інтересах ОСОБА_2 на рішення Печерського районного суду м. Києва від 10 вересня 2013 року у цивільній справі за позовом ОСОБА_2 до ОСОБА_3, ОСОБА_4, за участю третьої особи на стороні відповідачів без самостійних вимог Товариства з обмеженою відповідальністю «Вента БГ», про визнання недійсним договору купівлі-продажу частки статутного капіталу товариства,

в с т а н о в и л а :

Рішенням Печерського районного суду м. Києва від 10 вересня 2013 року відмовлено в задоволенні позову ОСОБА_2 до ОСОБА_3, ОСОБА_4, за участю третьої особи на стороні відповідачів без самостійних вимог Товариства з обмеженою відповідальністю «Вента БГ» (далі - ТОВ «Вента БГ»), про визнання недійсним договору купівлі-продажу частки статутного капіталу товариства.

Не погодившись із таким рішенням суду, ОСОБА_1 в інтересах ОСОБА_2 подав апеляційну скаргу, в якій, посиляючись на порушення норм матеріального та процесуального права, просив скасувати рішення суду першої інстанції та ухвалити нове рішення про задоволення позову ОСОБА_2. На думку апелянта, суд помилково застосував до спірних правовідносин право Республіки Болгарія, оскільки позивачка звернулась до суду з позовом про захист свого права шляхом визнання правочину про відчуження майна недійсним відповідно до права держави, у якій це майно знаходиться, тобто на підставі законодавства України, у порядку, визначеному ст. ст. 39, 42 Закону України «Про міжнародне приватне право». Вважає, що суд порушив вимоги ст. 8 Закону України «Про міжнародне приватне право» та ЦПК України при встановленні змісту норм права іноземної держави. Юридичний висновок від 13 червня 2013 року адвоката іноземної адвокатської компанії «Стоєва, Кумджиева і Вітліємов», на який послався суд у своєму рішенні, не є документом, який може підтверджувати зміст права іноземної держави та не вважається висновком експерта в розумінні ч. 2 ст. 8 Закону України «Про міжнародне приватне право», ст. 66 ЦПК України. На думку апелянта, до спірних правовідносин мають бути застосовані ст. ст. 60, 61, 63 СК України на підставі ст. 14 Закону України «Про міжнародне приватне право» як імперативні норми права України.

В суді апеляційної інстанції ОСОБА_1 в інтересах ОСОБА_2 апеляційну скаргу підтримав, просив її задовольнити з наведених в ній підстав.

ОСОБА_3 апеляційну скаргу визнав, просив її задовольнити.

ОСОБА_7 в інтересах ОСОБА_4 проти апеляційної скарги заперечувала, вважала, що спір судом вирішений правильно та просила залишити рішення суду першої інстанції без змін. Відповідачка ОСОБА_4 особисто, представники третьої особи ТОВ «Вента БГ» в судові засідання не з'явилися, про час та місце апеляційного розгляду справи повідомлені належним чином, ОСОБА_4 забезпечила явку в судові засідання свого уповноваженого представника, а тому, колегія суддів відповідно до вимог ч. 2 ст. 305 ЦПК України вважає за можливе слухати справу у їх відсутність.

Заслухавши доповідь судді-доповідача, пояснення осіб, які з'явилися в суд апеляційної інстанції, з'ясувавши обставини справи та оговоривши доводи апеляційної скарги,

перевіривши законність і обґрунтованість оскаржуваного рішення, колегія суддів дійшла висновку, що апеляційна скарга не підлягає задоволенню з огляду на наступне.

Як вбачається з матеріалів справи та встановлено судом, відповідно до свідоцтва про одруження НОМЕР_1, виданого міською народною радою м. Плевен 31 липня 1977 року, між громадянином Республіки Болгарія ОСОБА_3 та громадянкою Республіки Болгарія ОСОБА_2 зареєстровано шлюб, акт №462 (а.с.20).

Відповідно до статуту ТОВ «Вента БГ», затвердженого загальними зборами учасників 01 вересня 2010 року та зареєстрованого 13 жовтня 2010 року, ТОВ «Вента БГ» створене шляхом перетворення із ЗАТ «Вента», зареєстрованого 15 грудня 1994 року на підставі рішення позачергових загальних зборів акціонерів (протокол №5/10 від 11 травня 2010 року) і є правонаступником усього майна, майнових прав та обов'язків учасниками ЗАТ «Вента». Учасниками товариства є громадянин Болгарії ОСОБА_3 та громадянка Болгарії ОСОБА_4 (а.с.37-49).

Як було встановлено судом, для забезпечення діяльності товариства за рахунок вкладів учасників створено статутний капітал з часткою кожного з учасників 50%.

09 вересня 2011 року між громадянином Болгарії ОСОБА_3 (продавець), який проживає за адресою: АДРЕСА_1, та громадянкою Болгарії ОСОБА_4 (покупець), яка проживає за адресою: АДРЕСА_1, було укладено договір купівлі продажу частки у статутному капіталі ТОВ «Вента БГ», відповідно до якого ОСОБА_3 передав у власність ОСОБА_4 частку у статутному капіталі товариства в розмірі 17 % з усіма пов'язаними з нею правами та обов'язками. Відповідно до п. 2.1. договору ціна частки, яку покупець зобов'язаний сплатити продавцю в якості повної оплати за продаж та відступлення частки продавцем покупцю, складає 8,00 грн., що є еквівалентом 1,00 долара США (а.с.22-28).

З 07 серпня 2012 року ОСОБА_3 зареєстрований в АДРЕСА_2, ОСОБА_4 з 20 березня 2012 року зареєстрована в АДРЕСА_3.

ОСОБА_2 порушила перед судом питання про визнання недійсним договору купівлі продажу частки у статутному капіталі ТОВ «Вента БГ» від 09 вересня 2011 року, укладеного між громадянином Болгарії ОСОБА_3 та громадянкою Болгарії ОСОБА_4, на підставі ст. 65 СК України, ч. 1 ст. 203, ч. 1 ст. 215 ЦК України, мотивуючи свої вимоги, тим, що вказаний договір було укладено ОСОБА_3 без її згоди.

Ухвалюючи рішення, суд першої інстанції виходив з положень Закону України «Про міжнародне приватне право», пар. 2 ст. 110 «Закону про власність» (Республіки Болгарія), опублікованого у Державному віснику №92 від 16 листопада 1951 року, зі змінами, опублікованими у Державному віснику №105 від 29 грудня 2011 року; ст. 18 (1), ст. 21 Сімейного Кодексу (Республіки Болгарія), опублікованого у Державному віснику № 47 від 23 червня 2009 року, зі змінами, опублікованими у Державному віснику № 82 від 26 жовтня 2012 року; ст. 65 СК України, ч. 1 ст. 203, ч. 1, ч. 3 ст. 215 ЦК України та дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення позовних вимог ОСОБА_2

Колегія суддів погоджується з такими висновками суду першої інстанції виходячи з наступного.

Розгляд цивільних справ з іноземним елементом здійснюється за «законом суду», тобто юридичною підставою застосування іноземного права на території України є норми ЦПК України, Закон України «Про міжнародне приватне право».

Визначаючи право, яке підлягає застосуванню до спірних правовідносин, ускладнених іноземним елементом, суд виходив з положень Закону України «Про міжнародне приватне право», Міжнародного договору між Україною та Республікою Болгарія про правову допомогу у цивільних справах від 21 травня 2004 року, ратифікованого 22 вересня 2005 року, ураховуючи те, що між сторонами відсутні домовленості про вибір права, що підлягає застосуванню до змісту правовідносин, які виникли між сторонами у зв'язку з укладенням оспорюваного договору купівлі-продажу, а також щодо майнових відносин подружжя.

Відповідно до ч. 1 ст. 4 Закону України «Про міжнародне приватне право» право, що підлягає застосуванню до приватноправових відносин з іноземним елементом, визначається згідно з колізійними нормами та іншими положеннями колізійного права цього Закону, інших законів, міжнародних договорів України.

Частиною першою ст. 33 Закону України «Про міжнародне приватне право» визначено, що дійсність правочину, його тлумачення та правові наслідки недійсності правочину визначаються правом, що застосовується до змісту правочину.

Частинами другою-третьою ст. 32 Закону України «Про міжнародне приватне право» передбачено, що у разі відсутності вибору права до змісту правочину застосовується право, яке має найбільш тісний зв'язок із правочинном. Якщо інше не передбачено або не впливає з умов, суті правочину або сукупності обставин справи, то правочин більш тісно пов'язаний з правом держави, у якій сторона, що повинна здійснити виконання, яке має вирішальне значення для змісту правочину, має своє місце проживання або місцезнаходження.

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 44 Закону України «Про міжнародне приватне право» стороною, що повинна здійснити виконання, яке має вирішальне значення для змісту договору, є продавець - за договором купівлі-продажу.

Згідно з п. 1 ч. 1 ст. 47 Закону України «Про міжнародне приватне право» право, що застосовується до договору згідно з положеннями цього розділу, охоплює дійсність договору.

Відповідно до ч. 1 ст. 215 ЦК України підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені частинами першою - третьою, п'ятою та шостою статті 203 цього Кодексу.

Відповідно до ч. 1 ст. 203 ЦК України зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також інтересам держави і суспільства, його моральним засадам.

Статтею 65 СК України визначено, що дружина, чоловік розпоряджаються майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, за взаємною згодою. При укладенні зговорів одним із подружжя вважається, що він діє за згодою другого з подружжя. Дружина, чоловік має право на звернення до суду з позовом про визнання договору недійсним, як такого, що укладений другим із подружжя без її, його згоди, якщо цей договір виходить за межі дрібного побутового.

Заявляючи вимоги про визнання недійсним договору купівлі продажу частки у статутному капіталі ТОВ «Вента БГ» від 09 вересня 2011 року, ОСОБА_2 посилалась на те, що відчуження ОСОБА_3 на користь ОСОБА_4 частки у статутному капіталі товариства без її згоди має наслідком недійсність цього договору, так як вона є співвласником відчужуваної частки, яка була створена за час шлюбу з ОСОБА_3

Ураховуючи, що предметом спору, переданого на вирішення суду є майнові відносини подружжя, визначаючи право, яке підлягає застосуванню до спірних правовідносин, суд першої інстанції правильно виходив з колізійних норм сімейного права, передбачених Законом України «Про міжнародне приватне право», визначених розділом IX цього Закону.

Відповідно до положень ст. 61 Закону України «Про міжнародне приватне право» подружжя може обрати для регулювання майнових наслідків шлюбу право особистого закону одного з подружжя або право держави, у якій один з них має звичайне місце перебування, або, стосовно до нерухомого майна, право держави, у якій це майно знаходиться.

У разі відсутності вибору права подружжям майнові наслідки шлюбу визначаються правом, яке застосовується до правових наслідків шлюбу.

Частиною 1 ст. 60 Закону передбачено, що правові наслідки шлюбу визначаються спільним особистим законом подружжя, а за його відсутності - правом держави, у якій подружжя мало останнє спільне місце проживання, за умови, що хоча б один з подружжя

все ще має місце проживання у цій державі, а за відсутності такого - правом, з яким обидва з подружжя мають найбільш тісний зв'язок іншим чином.

Оскільки подружжя ОСОБА_3 є громадянами Республіки Болгарія, правові наслідки цього шлюбу визначаються спільним особистим законом подружжя, яким відповідно до ч. 1 ст. 16 Закону України «Про міжнародне приватне право», є право Республіки Болгарія.

При цьому, колегія суддів відхиляє посилання апелянта на порушення судом ст. ст. 39, 42 Закону України «Про міжнародне приватне право», які визначають колізійні норми речового права щодо виникнення та припинення права власності та інших речових прав, захисту права власності та інших речових прав.

Суд першої інстанції обґрунтовано відхилив посилання позивачки на необхідність застосування до майнових відносин подружжя ст. ст. 60, 61, 63 СК України на підставі ст. 14 Закону України «Про міжнародне приватне право» як імперативних норм права України.

Згідно з ст. 14 Закону України «Про міжнародне приватне право» правила цього Закону не обмежують дії імперативних норм права України, що регулюють відповідні відносини, незалежно від права, яке підлягає застосуванню. Суд, незалежно від права, що підлягає застосуванню відповідно до цього Закону, може застосовувати імперативні норми права іншої держави, які мають тісний зв'язок з відповідними правовідносинами, за винятком, встановленим частиною першою цієї статті. При цьому суд повинен брати до уваги призначення та характер таких норм, а також наслідки їх застосування або незастосування.

Відповідно до ч. 1 ст. 8 Закону України «Про міжнародне приватне право» при застосуванні права іноземної держави суд чи інший орган встановлює зміст його норм згідно з їх офіційним тлумаченням, практикою застосування і доктриною у відповідній іноземній державі.

Відповідно до положень ч. 2 вказаної статті з метою встановлення змісту норм права іноземної держави суд чи інший орган може звернутися в установленому законом порядку до Міністерства юстиції України чи інших компетентних органів та установ в Україні чи за кордоном або залучити експертів.

Частиною 3 ст. 8 Закону України «Про міжнародне приватне право» визначено, що особи, які беруть участь у справі, мають право подавати документи, що підтверджують зміст норм права іноземної держави, на які вони посилаються в обґрунтуванні своїх вимог або заперечень, іншим чином сприяти суду чи іншому органу у встановленні змісту цих норм.

Відповідно до роз'яснень, які викладені у листі Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних у кримінальних справ №24-754/0/4-13 від 16 травня 2013 року «Про практику розгляду судами цивільних справ з іноземним елементом» оскільки суд зобов'язаний застосовувати норми іноземного права, то встановлення ним іноземного права здійснюється *ex officio*, суд використовує наступні способи здобуття інформації про іноземне право: 1) власне з'ясування змісту іноземного права суддею, у провадженні якого є справа; 2) використання експертних висновків; 3) дипломатичний порядок отримання такої інформації; 4) офіційний запит через Міністерство юстиції; 5) отримання довідок через систему правової допомоги; 6) обмін правовою інформацією; 7) безпосередні зносини судів різних держав та з іншими компетентними органами; 8) встановлення іноземного права сторонами тощо.

Таким чином, звернення суду до Міністерства юстиції України чи інших компетентних органів та установ в Україні чи за кордоном відповідно до ч. 2 ст. 8 Закону України «Про міжнародне приватне право» є одним із способів встановлення змісту норм права іноземної держави у разі його застосування та не є обов'язковим при вирішенні спорів з іноземним елементом.

Відтак, колегія суддів відхиляє посилання апелянта на те, що для встановлення змісту права іноземної держави, суд мав звернутися з відповідним запитом до органів юстиції Республіки Болгарія через Міністерство юстиції України.

Зміст права може встановлюватися не тільки судом, але й сторонами, які зацікавлені в застосуванні даного права. Особи, які беруть участь у справі, мають право подавати документи, що підтверджують зміст норм права іноземної держави, на які вони посилаються в обґрунтуванні своїх вимог або заперечень, іншим чином сприяти суду чи іншому органу у встановленні змісту цих норм.

Відповідно до положень п. 1, п. 2 ст. 17 Міжнародного договору між Україною та Республікою Болгарія, відповідно до якої документи, які на території однієї Договірної Сторони складені або засвідчені органом або спеціально уповноваженою на це особою в межах їх компетенції і в установленій формі та засвідчені офіційною печаткою, приймаються на території іншої Договірної Сторони без будь-якого спеціального засвідчення. Те саме стосується і засвідчення підпису громадянина, копій і перекладів документів. Документи, про які йдеться у пункті 1 цієї статті, мають однакову доказову силу на територіях обох Договірних Сторін.

Відповідно до ст. 13 Закону України «Про міжнародне приватне право» документи, що видані уповноваженими органами іноземних держав у встановленій формі, визнаються дійсними в Україні в разі їх легалізації, якщо інше не передбачено законом або міжнародним договором України.

Враховуючи викладене, суд першої інстанції дійшов обґрунтованого висновку про можливість встановлення права Республіки Болгарії на підставі Висновку адвоката адвокатської компанії «Стоєва, Кумджиєва і Вітліємов», Софія, Болгарія, - ОСОБА_5 від 13 червня 2013 року, уповноваженої давати висновки згідно законодавства Республіки Болгарія, підпис якої посвідчено нотаріально, у якому викладено зміст окремих положень Сімейного кодексу Республіки Болгарія, опублікованого у Державному віснику, №47 від 23 червня 2009 року, зі змінами, опублікованими у Державному віснику, №82 від 26 жовтня 2012 року, та Закону про власність Республіки Болгарія, опублікованого у Державному віснику, №92 від 16 листопада 1951 року, зі змінами, опублікованими у Державному віснику, №105 від 29 грудня 2011 року, та судової практики Республіки Болгарія в інтерпретаційному рішенні №2/27.12.2001 Верховного касаційного суду.

Так, відповідно до ст.18 (1) Сімейного кодексу Республіки Болгарія, визначено такі режими майнових відносин між подружжям: правовий режим спільної власності подружжя; правовий режим роздільної власності подружжя; договірний режим.

Відповідно до ст. 21, пар. 1 та ст. 21, пар. 2 Сімейного кодексу Республіки Болгарія режим спільної власності подружжя передбачає, що все рухоме та нерухоме майно, набуте кожним членом подружжя під час шлюбу в результаті спільного внеску, належить обом членам подружжя. Речові прав, набуті під час шлюбу в результаті спільного внеску, є спільним майном подружжя, незалежно від того, на чие ім'я вони придбані. Спільний внесок може відображатись в вкладанні коштів, праці, догляді за дітьми і в праці в домашньому господарстві. Об'єктом спільної власності подружжя є речові права.

Обидва члени подружжя мають однакові права на спільне майно. Управління спільним майном може здійснювати будь-хто з подружжя, розпорядження спільним майном здійснюється спільно двома членами подружжя.

Відповідно до пар. 2 ст. 110 Закону про власність Республіки Болгарія визначає, що все майно, включно з енергією, є рухомим майном.

В Інтерпретаційному рішенні №2/27.12.2001 Верховного касаційного суду встановлено, що частка учасника товариства з необмеженою або обмеженою відповідальністю виключена зі спільного майна подружжя. Право участі в товаристві є особистим правом.

Враховуючи викладене, суд першої інстанції дійшов законного та обґрунтованого висновку, що ОСОБА_3 мав право на розпорядження належною йому часткою в статутному капіталі ТОВ «Вента БГ» без згоди його дружини ОСОБА_2, а тому зміст Договору купівлі продажу частки у статутному капіталі ТОВ «Вента БГ» від 09 вересня 2011 року не суперечить вимогам ст. 65 СК України, ч. 1 ст. 213 ЦК України.

При цьому, оскаржуючи рішення, апелянтом не було спростовано правильності визначення змісту та тлумачення права Республіки Болгарія викладеного у Висновку адвоката адвокатської компанії «Стоєва, Кумджиєва і Вітліємов», Софія, Болгарія, - ОСОБА_5.

Сторони та інші особи, які беруть участь у справі, мають рівні права щодо подання доказів, їх дослідження та доведення перед судом їх переконливості. Кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених ЦПК України (ст. ст. 10, 60 ЦПК України).

Відтак, колегія суддів відхиляє доводи апеляційної скарги представника ОСОБА_2 про порушення судом першої інстанції положень ст. ст. 60, 61, 63, 65 СК України.

Доводи апеляційної скарги не спростовують правильності висновків суду першої інстанції. Всі викладені у апеляційних скаргах обставини проаналізовані судом у сукупності з іншими доказами по справі, висновки суду є повністю мотивованими і підстав для сумніву у їх обґрунтованості не вбачається.

Відповідно до ст. 308 ЦПК України суд відхиляє апеляційну скаргу і залишає рішення без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції ухвалив рішення з додержанням норм матеріального і процесуального права.

Керуючись ст. ст. 303, 304, 307, 308, 314, 315, 319 ЦПК України, колегія суддів,-

УХВАЛИЛА:

Апеляційну скаргу ОСОБА_1 в інтересах ОСОБА_2 відхилити.

Рішення Печерського районного суду м. Києва від 10 вересня 2013 року залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту проголошення, але може бути оскаржена до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ протягом двадцяти днів з дня набрання законної сили, шляхом подання касаційної скарги до цього суду.

Головуючий:

Т.О. Невідома

Судді:

Г.І. Усик

А.А. Пікуль